

Zoals ik was

Bret Anthony Johnston

Zoals ik was

Vertaald door Erik Bindervoet
en Robbert-Jan Henkes

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 414 2541 6

© 2014 Bret Anthony Johnston

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Bindervoet & Henkes

Oorspronkelijke titel *Remember Me Like This*

This translation published by arrangement with Random House,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, LLC

Oorspronkelijke uitgever Random House

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Raquel Chiceri

Foto auteur © Nina Subin

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor
Jay Anthony en Donna Leah Johnston.
Zoals ik ben.

Maar als je niemand hebt kun je ook nergens anders heen.

Fjodor Dostojevski, *Misdaad en straf*

Ik heb met de duivel geslapen
God in de hemel vervloekt
Het paradijs verlaten
Naar jouw liefde op zoek

PJ Harvey, *To Bring You My Love*

Proloog

De brug over de haven van Corpus Christi was een grote stalen boog, hoog genoeg om aken en vrachtschepen toegang tot de vaargeul te verlenen, en gebouwd op de plek waar ooit de oude ophaalbrug stond. De stad had een wedstrijd uitgeschreven om de brug een naam te geven en de winnaar, een huisvrouw die buiten bij de olieraffinaderijen woonde, viel de eer te beurt om in een auto als eerste over de brug gereden te worden. Dat was in 1959. Ze droeg een pillendooshoedje en witte satijnen handschoenen. Ze poseerde voor foto's met de burgemeester. Toen ze jaren later doodging strooide haar familie boven op de brug haar as uit over de zacht deinende rivier.

De constructie was lang en warm, als een naar beneden gekeerd sikkelmes. Boven het hangende wegdek verhief zich een traliewerk van draagbalken en de gekruiste liggers wierpen ingewikkelde schaduwen op de rijbanen. Na decennia van blootstelling aan wind en zout van de baai begonnen de voegen te verweren en los te laten. Van de balken bladderden schilfers roest. Als de stad voor de vakantie het geld bij elkaar kon schrapen, werd de brug ieder jaar met kerstverlichting volgehangen. Een beeld van de verlichte weerspiegeling in het water had lang de voorkant van het telefoonboek van Corpus gesierd. Een handvol stellen was op de brug in de echt verbonden, jeugdige wetsovertreders ontvreemdden bowlingballen om over de rijbaan te rollen of over de rand te kieperen, en ieder eerste weekend van de maand verzamelde zich een groepje burgers om

de anderhalve kilometer te wandelen die de constructie overspande. De wandelaars startten aan de zuidkant en liepen over de afgerasterde voetgangersbaan aan de rand van de brug naar het noorderstrand. Aan het begin van de promenade hing een geëmailleerd bord van de Coastal Bend Kerk van Christus: TEN EINDE RAAD? “EEN IEGELIJK DIE DE NAAM DES HEEREN ZAL AANROEPEN, ZAL ZALIG WORDEN.” ROMEINEN 10:13.

Zodoende zag het groepje wandelaars het eerste weekend van september het lichaam in de baai het eerst. Ze begrepen niet meteen wat het was. Het water was ruig en vies van de storm een week eerder en het lichaam dreef met het gezicht naar beneden. Het zag eruit alsof iemand aan het snorkelen was, ware het niet dat een arm en een been een onnatuurlijke knik vertoonden. Een van de wandelaars gaf over en moest knielen op het voetpad. Een ander begon te bidden. Een vrouw wroette in haar tas naar haar telefoontje. De rest van de groep staarde en speculeerde en probeerde zichzelf wijs te maken dat de persoon de val misschien overleefd had. Niemand kon zien of het een man of een vrouw was of hoe oud hij of zij was, en niemand dacht aan Justin Campbell, de jongen die jaren geleden vermist was geraakt. Ze wisten alleen dat het verminkte lichaam voortaan deel van hen uitmaakte, dat ze het de rest van hun leven bij zich zouden dragen. Al gauw kwamen twee kustwachters met grote snelheid naar de vaargeul gevaren, en parkeerden er surveillancewagens van de politie aan weerszijden van de haven. Een paar wandelaars bleven op de brug staan kijken, maar de meesten liepen zwijgend naar beneden. Ze liepen in een enkele rij, wetend dat ze niet meer naar de brug zouden terugkomen, en hielden zich zo stevig mogelijk aan de reling vast.

|

Maanden eerder lag de junihitte nevelig en benauwend op Mustang Island. De lucht hing laag, bleek als het uitgedroogde land, en de uitgespeelde golfjes klotsten in de zilte riek van zeewier. Op het strand hoopten nog wat mensen op een briesje dat van zee moest komen, maar toen het begon te waaien, was de wind vochtig en rauw en het zand dat erdoor opgewaaid werd stak als wespen. Tegen de middag had iedereen het opgegeven. Vissers pakten hun biezen, surfers hun planken. Zelfs de berucht volhardende zonnebaders schudden hun strandhanddoeken uit en drapeerden ze over de gloeiend hete bekleding van hun autostoelen. Er stonden rijen van een halfuur voor de pont, maar het leek wel dagen te duren voordat de airconditioning koele lucht begon te blazen. Dolfijnen zwenkten in het zog van de boten, met roze glimmende buiken.

Na de korte oversteek over de Laguna Madre legde de pont aan op de noordelijke pier en reden de automobilisten het vasteland op door het kleurloze stadje Southport, Texas. Ze passeerden een anker vormig monument met daarop in reliëf de woorden WELKOM AAN BOORD, vervolgens de winkels voor visbenodigdheden en aaskramen en de oude met roest bespikkelde pick-ups waar garnalen uit koelboxen aan de man werden gebracht. Ten westen, achter de gebogen palmen met hun kaf zo droog en bruin als perkament, waaierde de olieachtige baai uit over de horizon. Er was een openbaar talud voor boten en een jachthaven en het half afgebroken Tipi Motel, nu niets meer dan een verzameling betonnen tipi's rondom

een niervormig zwembad. Een verpletst plastic spandoek voor de komende Garnalerie hing slap boven de diagonale parkeerplaatsen langs de Main Street, klapperde en sloeg open in de wind: de Garnalerie was in september. Poelen van hitte verschenen, glinsterden en verdampden op het asfalt. Langs de Station Street stonden visrestaurants en een overvloed aan opzichtig beschilderde souvenirwinkeltjes, en vlak voordat de stad overging in de geasfalteerde hoofdweg had je de Wattunburger en de H-E-B-supermarkt en de Leenzame Ster-lommerd, waar een verroest bord in de vorm van een pijl WIJ KOPEN RAAMAIRO'S! verkondigde. De met schelpzand bedekte parkeerplaats van het pandjeshuis stond in deze tijd van het jaar tjokvol: garnalenvissers die tussen vaarten door instrumenten beleenden, surfers op jacht naar wetsuits, kustwachters die kibbelden over vishengels. Vandaag, de laatste maandag van de maand, probeerde een man de pandjesbaas een oude Cadillac te verkopen, een crèmekleurige Fleetwood Brougham. De motorkap stond open en het klapdak lag eraf en de mannen stonden in de bleke zon met de ogen half dichtgeknepen te marchanderen, waardoor iedereen die langskwam de indruk had dat ze met pech langs de weg stonden.

Aan het andere eind van de stad, in het appartementencomplex Villa Del Sol, stond Eric Campbell onder een verkoelende douche te luis-teren. Hij dacht dat hij zijn telefoon had horen zoemen, maar of het was al gestopt of hij had zich vergist. Hij had zijn telefoon op het nachtkastje achtergelaten naast zijn horloge en zijn trouwring. Hij schoof het douchegordijn open, leunde naar buiten en wachtte. De enige geluiden kwamen van het water dat uit de douchekop stroomde en de snorrende airco buiten, dus hij trok het gordijn weer dicht en spoelde zich af. De namiddagzon viel schuin door het bovenlicht van de badkamer. Hij vroeg zich af of het vandaag boven de 38 zou worden, als het dat al niet was. Hij was blij dat hij zijn pick-up in de garage had gezet.

Het appartement was van Kent Robichaud. Kent was chirurg, en hoewel hij met zijn vrouw Tracy aan de Ocean Drive in Corpus woonde, hadden ze de flat in Southport gekocht om in de weekends

dichter bij de jachthaven te zijn. Ze waren eind dertig en kwamen oorspronkelijk uit het middenwesten. Ze hadden een twintigvoets boot genaamd Disteldauw. Eric vond Kent een aardige gast. Hij deed zijn best niet aan hem te denken als hij de middag met Tracy doorbracht. Met de zomercursussen in gang was het de gebruikelijke gang van zaken geworden dat hij langskwam na zijn lessen op woensdag. Tracy kwam uit Corpus gereden en las de wekelijkse *Southport Sun* in haar ontbijthoekje tot Erics pick-up op straat verscheen. Dan klikte ze de garagedeur open en liep naar de slaapkamer, terwijl ze haar kleren uitdeed.

Eric keek altijd eerst of hij nog berichten had voor hij uitstapte. Meestal waren er geen. Thuis lag Griffin nog te slapen of speelde videospelletjes en wachtte tot de middag voldoende was afgekoeld om buiten te gaan skaten. Als Griff het huis uit wilde moest hij zijn vader of moeder bellen om toestemming, en toen Eric de telefoon in de badkamer dacht te horen, nam hij aan dat het zijn zoon was. Zijn jongste zoon. Griff was net veertien geworden. Natuurlijk was hij bang dat zijn vrouw zou bellen, maar hij wist ook beter. Laura belde zijn nummer amper meer. Op woensdag deed ze de vroege dienst in de stomerij maar de afgelopen maanden was ze na haar werk naar het Zeelab in Corpus gereden. Ze deed er een paar keer per week vrijwilligerswerk en bleef dan tot het eten daar. Soms nog langer. Als ze thuiskwam was ze hondsmoe en rook ze naar bevroren haring. Haar gezichtsuitdrukking, doorzichtig voor Eric (en naar hij vreesde ook voor Griff) was er een van geforceerde voldaanheid. Ze praatte hen bij over het Zeelab – momenteel waren ze een tuimelaar aan het revalideren die aan de kust van het Reservaat was aangespoeld – waarna ze luisterde hoe Griff en Eric de dag hadden doorgebracht. Griff sprak meestal over zijn skateboarden en Eric over zijn studenten of collega's op de faculteit. Als er niets te melden viel, verzon hij een lief of grappig verhaal om ze op te monteren. Op woensdag bereidde hij zich altijd voor op de vraag wat hij na school had gedaan, maar Laura vroeg er nooit naar. Het was gewoon nog iets waar ze het niet over hadden. Ten slotte verexcuseerde zij zich dan, stond van tafel op en vertrok, na Griff een zoen op zijn hoofd te hebben gegeven, naar de slaapkamer. Meestal stond de zon dan nog aan de he-

mel, stroperig en gesmolten, en verkoperde de vroegavondlijke oppervlakken.

Toen Eric de douche dichtdraaide hoorde hij alleen het monotone gegons van de airconditioner. Misschien lag Tracy nog dwars op bed, met gesloten ogen en haar haren wild op de kussens, of ze had misschien het bed al afgehaald en het beddengoed in de wasmachine gestopt. Hij droogde zich met een dikke handdoek af en stapte al te voorzichtig uit de kuip. Al jaren had hij last van een grondeloze angst om in de badkamer ten val te komen en zijn schedel op porselein te breken. Hij kende niemand die zoiets had meegemaakt en toch voelde het risico reëel en dreigend aan, alsof hij plotseling oud en krakemikkig was geworden onder de douche. In Tracy's badkamer was het sanitair van marmer, hoekig en duur. Het hele appartement liep over van het nieuwste van het nieuwste: Saltillo-tegelwerk, een Viking-fornuis, aparte aircosystemen voor de begane grond en de eerste verdieping. Elke week voelde hij zich bezoedeld door de luxe. Hij wilde zijn blik nergens op laten rusten. En nu, terwijl hij zijn schoenen aandeed, zou hij willen dat hij al weg was.

Villa Del Sol was gebouwd nadat Southport de marinebasis niet had gekregen. De meeste zandstenen appartementen behoorden toe aan inwoners van Corpus of aan sneeuwhoentjes, dat wil zeggen: bleke pensionado's die aan de kust overwinterden en hun weg door de souvenirwinkeltjes aan de Station Street meanderden. 'Het sneeuwt,' zei Laura als ze achter een bejaarde automobilist vast kwamen te zitten. Ze woonden in een houten vierkamerbungalow, een paar straten van het huis vandaan waar Eric was opgegroeid en waar zijn vader nog steeds woonde. Het huis tochtte, moest een nieuw dak hebben en was dubbel verhuypothekeerd om het tipgeld beschikbaar te stellen. Om de zo veel jaar moest hij het fundament met potkrikken ophogen.

Maar toen Villa Del Sol werd opgeleverd, had Eric Laura en de jongens ter bezichtiging naar een open huis gereden. Justin was negen, Griff zeven. Iedereen had z'n zondagse kleren aan.

'Wie kan zich zoiets veroorloven?' vroeg Laura in de woonkamer van het modelappartement. 'Niemand die wij kennen.'

‘We komen een heel eind,’ zei Eric, die zelfverzekerd probeerde te klinken. ‘Bovendien, kijken kost niks.’

De jongens waren op de binnenplaats stenen aan het zoeken. Griff was ze onlangs beginnen te verzamelen, omdat Justin het ook deed. Laura keek naar ze door het raam. Ze zei: ‘Raad eens wat Justin me gisteravond vroeg.’

‘Of Rainbow binnen mocht slapen?’ zei hij. Rainbow was hun zwarte labrador, een hond die Eric had aangeschaft bij een man die op de Station Street puppy’s uit de laadbak van zijn auto verkocht. Rainbow was een brave, lieve hond, maar ze was kortgeleden naar de achtertuin verwezen toen Eric haar ’s nachts had betrapt op het knagen aan zijn schoenen.

‘Ja, maar ook iets anders,’ zei Laura.

‘Over vloeken? Een paar dagen geleden vroeg hij of er ook vloeken waren die hij zonder straf kon zeggen.’

‘Hij vroeg of ik met hem wilde trouwen.’

‘O,’ zei Eric. ‘Slimme jongen.’

‘Vind je het niet raar?’

‘Hij heeft een goeie smaak in vrouwen, zou ik zeggen.’

Laura liep door de kamer met de handen voor zich ineengeslagen. Ze zag eruit als iemand die een museum bezoekt en niet tegen de geëxposeerde stukken wil aanlopen. Als ze een ander was, zou Eric, kijkend naar haar lome bewegingen, door verlangen getroffen zijn. Zijn vrouw – het verbaasde hem nog steeds – was prachtig. Ze liep terug naar het raam om naar de jongens te kijken.

‘Wat doen we hier eigenlijk, schat? We kunnen toch...’

‘Ik dacht dat het leuk zou zijn,’ zei hij. Hij hurkte voor de haard om te kijken hoe die werkte. Voor de show, dacht hij.

‘Ik wil nergens anders wonen. En de jongens ook niet. We hebben het goed in ons huis.’

‘Het was maar om iets te doen te hebben.’

‘Ik maak me soms zorgen dat je de behoefte voelt om ons meer te geven.’

Hij kon zich niet herinneren die behoefte ooit niet gevoeld te hebben. Hij had het nog niet tegen Laura gezegd, maar hij had zojuist afgesproken om een zomercursus te geven. Zijn plan was om

iedereen te verrassen met een heuse kerstvakantie. De jongens waren nog nooit buiten Texas geweest.

‘We hebben alles wat we nodig hebben,’ zei ze. Buiten wilde Griff een stuk kalksteen dat hij had gevonden laten zien aan Justin.

‘Wat heb je hem gezegd?’ vroeg Eric, terwijl hij overeind kwam voor de haard.

‘Wie?’

‘Je vrijer.’

Ze glimlachte alsof hij haar een complimentje maakte. Haar ogen bleven op hun zoons gericht. ‘Ik zei dat ik heel erg van hem hield, maar dat ik al getrouwd was.’

‘Zijn hart brak zeker.’

‘Hij was er kapot van,’ zei ze. ‘Verpletterd. Maar toen hielp ik hem om Rainbow in zijn kamer te smokkelen en toen leek hij alweer wat op te knappen.’

Toen Eric uit de badkamer kwam, stond Tracy met haar rug naar hem toe. Ze gluurde door de jaloezieën van de slaapkamer naar buiten, naar de twee zussen die in het appartement aan de overkant van de binnenplaats zaten. De vrouwen waren in de tachtig, liepen gebukt en hadden haar als ijzerdraad. Tracy bespioneerde ze graag. Ze had zich in een laken gewikkeld dat rond haar enkels op de grond viel en haar rug openliet. Haar ruggenwervels leken schelpen in het zand. Misschien, dacht hij, zag Laura’s lichaam er nu uit als dat van Tracy. Ze was de afgelopen vier jaar afgevallen. Wel tien kilo of meer. En sinds Justin vermist werd liet ze haar haar groeien, als een soort protest, of als teken van solidariteit. Ze schoor ook haar benen en oksels niet meer. Eric kon zich niet herinneren wanneer hij zijn vrouw voor het laatst naakt had gezien.

‘Volgens mij is de airco van de zusjes stuk,’ zei Tracy. ‘Ze zitten allebei aan de keukentafel zich koelte toe te wuiven.’

Bijna zei hij dat hij wel even een kijkje zou nemen, maar hij beheerste zich. Hij wilde de zusjes later niet per ongeluk tegenkomen. Het waren krasse oudjes. Ze reden in een Lincoln Continental. Eric zei: ‘Als ik weg ben, moet je ze maar zeggen dat ze iemand moeten laten komen om de freon te checken.’

‘Sexy klusjesman,’ zei ze. ‘Ik wilde eigenlijk naar de lommerd van je vader om te kijken of hij een raamairco voor ze had.’

‘Gisteren had hij er twee. Ze staan voor tachtig maar hij heeft er maar dertig in zitten. Voor zestig doet hij het ook.’

‘Je zit boordevol nuttige informatie. Geef je me tien minuten om je terug te betalen?’

Eric liet zijn telefoontje in zijn zak glijden en sloot zijn horloge om zijn pols. Hij deed zijn trouwring weer om en zei: ‘Ik moet er-vandoor.’

Tracy haalde haar vingers door haar haar en opende de jaloezieën weer. Ze zei: ‘Hoe gaat het deze week met de walvis?’

‘Dolfijn,’ verbeterde hij haar. ‘Ik geloof dat hij koorts heeft.’

‘Arm ding.’

‘Ik moet nog een stapel nieuwe flyers ophalen en de ronde doen.’

‘Ze houden het zeker niet lang.’

De flyers hingen in de meeste winkelatalages van Southport, aangeplakt tussen de aankondigingen van snuffelmarkten en advertenties voor windsurflessen. Ze hingen ook van Corpus tot Ingleside en helemaal langs de I-37 tot in San Antonio. Ook waren er een paar billboards die geschonken waren, waarvan er een vlak buiten Southport stond. Als de flyers niet vervangen werden, verbleekte de zon de foto en de tekst. Eric controleerde ze vlijtig. De afgelopen vier jaar had hij meer dan zestigduizend kilometer in zijn pick-up afgelegd, het meeste binnen een straal van dertig kilometer. Vandaag wilde hij een stapeltje flyers achterlaten bij de Alamo-vuurwerkkraam aan de grote weg. In het begin hadden de flyers heel wat tips opgeleverd. Nu was het aantal geslonken tot vier of vijf per maand, meestal van halvegaren of grappenmakers. Ze hadden Justins schoolfoto uit groep acht gebruikt. Daarop droeg hij een ruitjeshemd en was zijn haar te kort. Eric had het de avond tevoren in de garage geknipt, en om zijn klungelwerk goed te maken had hij Justin de tondeuse gegeven om zich uit te leven op zijn vaders hoofdhaar. Toen ze binnenkwamen had Laura gevraagd: ‘Wat hebben jullie gebruikt, de grasmaaier of de schaar?’ en Griff had net zo lang gezeurd tot Eric en Justin hem ook naar de garage meenamen om zijn hoofd te scheren. Maandenlang kropen er, als hooiwagens of langpootmuggen, nog plukken

haar van zijn zoons over de werkbank. Toen de rechercheur een DNA-monster wilde, had Eric uren op handen en voeten in de garage gezocht maar hij had niets gevonden. Laura had toen simpelweg een pluk haar uit Justins borstel op de toilettafel getrokken.

Hij was elf toen, bijna twaalf, popelde om naar de middelbare school te gaan. Hij was een skateboarder, een jongen die hield van de vliegemonstraties van de Blue Angels en een hekel had aan het strand.

Nu zei Eric: 'Ik moet ook nog langs de jachthaven om garnalen te kopen voor het avondeten.'

'Je beroemde recept,' zei Tracy.

'Griff eet niet goed. Volgens mij heeft hij mot met z'n meisje.'

'Die ene die al wat ouder is.'

'Als zij ertussenuit knijpt, zitten we met een arme eenzame cowboy. Bijna al zijn andere vriendinnetjes zijn vertrokken.'

'Ik weet het nog,' zei ze.

'Op school doet hij het goed. Hij wordt uitgenodigd voor verjaardagen en dagtripjes. De zomers zijn moeilijker.'

'In elk geval raakt hij niet meer bij knokpartijen betrokken,' zei Tracy.

'Dat niet,' zei Eric.

Ze draaide de jaloezieën dicht. Toen ze zich wegdraaide van het raam en weer in bed kroop, zag Eric dat ze gehuild had. Hij kreeg een brok in zijn keel. Hij keek naar zijn schoenen.

'Sorry,' zei ze.

En toen weer zijn vertrouwde gedachte: hoe ben ik hier verzeild geraakt? De stukken waaruit zijn leven bestond leken uit anderen leven getrokken te zijn – de veilige haven die hij en Laura elkaar boden, de naargeestige en zweterige middagen met Tracy. Zelfs dat hij in zijn vierenveertigste levensjaar was bracht hem in verwarring: de meeste ochtenden werd hij wakker met het gevoel een jongen te zijn wiens dunne armpje op onverklaarbare wijze een strakke spiraalbal over vijftig meter kon gooien. En Justin natuurlijk. Soms liep hij voorbij Justins dichte kamerdeur en vergat één mooi zalig moment dat hij weg was. Hoe vaak in de afgelopen vier jaar had hij bijna op de deur geklopt? Wanneer zijn gedachten zich dan weer